

og den irakiske regering til flere andre nabolande netop for at sikre regionens konstruktive medvirken i den konference.

Holger K. Nielsen (SF):

Jamen det var da interessant, synes jeg, at man er så konkret med forberedelserne til den konference. Kunne vi få at vide, hvornår den tænkes afholdt? Kunne vi få at vide, hvor den i givet fald skal afholdes henne? Kunne vi få at vide, hvem der fastlægger dagsordenen for konferencen, og hvad det er for specifikke temaer, der skal diskuteres?

I forlængelse af det: Vil man til konferencen også invitere nabolandene Syrien og Iran? Hvis det bliver tilfældet, håber jeg da, at statsministeren vil ihukomme, at man den ene dag går i krig for sikring af frihed og demokrati og den næste dag indbyder lande, hvor de begreber bestemt ikke findes, til en konference. Det er det interessante. Men sådan er international realpolitik jo.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jo, men forberedelserne er på den anden side ikke så langt fremme, at vi i dag kan give svar på de spørgsmål, som hr. Holger K. Nielsen stiller. Jeg kan ikke i dag vide, hvilken dato der kan være for en sådan konference, så langt er forberedelserne ikke, og derfor heller ikke, hvor den i givet fald skal finde sted, og heller ikke præcis, hvem der så vil deltage. Men der er fra FN's side bestræbelser på at få så mange lande fra regionen som muligt til at deltage. Men lige præcis hvem tror jeg ikke nogen i dag er i stand til at svare på.

Med hensyn til dagsordenen er det altså således, at det er FN og den irakiske regering, som står i spidsen for at forberede konferencen, og som vel derfor også er dem, der primært stiller punkterne op på dagsordenen.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er der som medspørger hr. Steen Gade.

Steen Gade (SF):

Jeg vil spørge statsministeren, om han ikke er enig i, at man i sådan et forhandlingsforløb bag efter må kigge særlig på sunnierne og dermed også de lande i regionen, hvor det er sunnier, der har regeringsmagten. En af de rigtig farlige ting, som den her krig har fremkaldt, er jo en konflikt mellem sunnier og shiitter, og hvis man ikke ved en fremtidig løsning forstår, at der skal skabes en anden balance end den, der ser ud til

at eksistere i Irak i dag, tror jeg ikke, man kommer nogen vegne.

Kl. 14.35

Det andet spørgsmål går på det, der er sivet fra Bakerplanen, hvor det er blevet sagt, at man er nødt til at inddrage Syrien og Iran, som jo ikke er demokratier, faktisk det modsatte, og at man så også bliver nødt til at slække på demokratiet i Irak. Er statsministeren enig i, at det er prisen for at have en exitstrategi?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, jeg mener ikke, man kan gradbøje frihed og demokrati. Man må fastholde målet. Selvfølgelig er man jo altid nødt til at tilrettelægge sin strategi efter, hvor svært det kan være i forskellige samfundstyper, og der er jo ikke nogen udviklet demokratisk tradition i Irak. Men jeg synes, man skal have høje ambitioner med hensyn til udvikling af et demokrati og sikring af menneskerettigheder.

Jeg er enig med hr. Steen Gade i, at det er vigtigt at inddrage sunnierne. Det gode ved den regering, der nu er i Bagdad, er, at det er en samlingsregering, der også tæller repræsentanter for sunnimuslimerne. Men hr. Steen Gade har ikke ret i, at alt det her har fremkaldt en konflikt mellem sunnier og shiitter. Nej, den var der i forvejen. Det var oven i købet sådan, at Saddam Hussein på det grusomste undertrykte shiitterne i Irak. Det var netop et af problemerne.

Steen Gade (SF):

Det sidste er rigtigt, men man kan sige, at det, der er sket i Irak, er, at vi i stigende grad har fået konfrontation og borgerkrig mellem de to grupper, og når det kommer til stykket, er det jo svært at sige, at det skulle være bedre end undertrykkelse. Begge dele er noget, vi må gøre alt, hvad vi kan, for at modarbejde.

Jeg synes, statsministeren måske slap lidt let om ved den diskussion om, hvorvidt det, der skal komme efter, skal være en stærkere mand. Det er jo i hvert fald det, man kan læse i internationale aviser at man arbejder med: inddragelse af to lande, hvor man har diktatur, oven i købet præstestyre i det ene, og så en stærkere mand i Bagdad. Det er jo ikke en ønskesituation, og mener statsministeren dybest set, at det er vejen ud?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej.